

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: N.G.*, narozený ..., státní příslušnost Afghánská islámská republika, naposledy pobytem v X, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.*, se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 9.2.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2018 č.j. OAM-14/DS-PR-P18-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce včasnou žalobou ze dne 9.2.2018 napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2018 č.j. OAM-14/DS-PR-P18-2018, jímž bylo ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost žalobce podanou dne 30.7.2017 v Rumunsku rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o azylu*), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo

osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen *nařízení Dublin III*), je Rumunsko.

Žalobce se domníval, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.*), § 3 s.ř. (*nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když si neobstaral dostatečné podklady o situaci azylového řízení v zemi, kam má být žalobce předán*), § 50 odst. 2 a 3 s.ř. (*ve vztahu ke konkrétním tvrzením žalobce se nezaobíral jejich přezkumem a obstaráním důkazů na jejich podporu, nebo vyvrácení*), § 50 odst. 4 s.ř., § 52 s.ř., § 68 odst. 3 s.ř. (*odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo nedostatečné ve vztahu k úvahám, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu a nařízení Dublin III*) a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (*správní orgán nedostatečně a nepřezkoumatelně odůvodnil možnost předání žalobce do Rumunska, když se nezabýval vším, co vyšlo v řízení najevo, a nesprávným způsobem aplikoval tzv. zbytkové kritérium*).

Žalobce napadl postup žalovaného, neboť v jeho případě je příslušnou zemí podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III Bulharsko, nikoliv Rumunsko. Žalovaný dospěl k závěru, že ve vztahu k Bulharsku není možné realizovat předání, neboť příslušnost Bulharska měla zaniknout uplynutím lhůty podle čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III. V takovém případě ale podle názoru žalobce nedochází ke změně „*prvního státu, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu*“, jak uvádí tzv. zbytkové kritérium čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a příslušnost Rumunska nemůže být stanovena na základě toho, že je druhým státem v pořadí, kde žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal.

Pokud bylo obsahem napadeného rozhodnutí konstatování, že ve vztahu k prvnímu státu, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu, došlo k zániku takové odpovědnosti, bylo otázkou, zda nemělo dojít k aplikaci čl. 3 odst. 2 třetího pododstavce nařízení Dublin III.

Žalobce dále brojil proti té části rozhodnutí, která se dotýkala možnosti realizace tzv. dublinského transferu do Rumunska z důvodu, že podle názoru správního orgánu zde nejsou důkazy o tom, že by v případě Rumunska docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení [pozn.: *soud se dále přidrží označení „systémové nedostatky“, neboť je přiléhavější řečenému institutu i jiným jazykovým verzím nařízení Dublin III, např. anglickému „systemic flaws“*].

Žalobce v průběhu správního řízení opakovaně poukazoval na velice špatné podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kterým byl sám vystaven. V průběhu správního řízení měl žalovaný povinnost se důsledně zabývat zkoumáním situace v Rumunsku, sesbírat podklady, ze kterých je možné se se situací v Rumunsku obeznámit, učinit takové podklady součástí spisu a následně je citací nebo odkazem v napadeném rozhodnutí zapracovat do konečného rozhodnutí. Žalobce se domníval, že postup žalovaného v souzené věci byl zcela formální a podklady, ze kterých vycházel, nebyly dostatečné pro činění závěru, že v Rumunsku nedochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení.

Byť žalovaný v minulosti úspěšně realizoval takové předání, opakovaně se taktéž setkává s argumentací cizinců o špatných podmínkách žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, s jejich nedostatečným materiálním zabezpečením, s dlouhou dobou pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Taktéž žalobce při výslechu uváděl podobné tvrzení, indikující špatné podmínky v Rumunsku, proto byl žalovaný povinen se důsledně, podrobně a přezkoumatelně zabývat situací v Rumunsku a podklady, ze kterých při rozhodnutí vycházel, měly být aktuální a důslednější než ty, na základě kterých bylo rozhodnutí vydáno.

Z výše uvedených důvodů žalobce požádal o zrušení napadeného rozhodnutí, jehož kopii připojil, pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost a o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. (*Žalobce se žalobou spojil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 22.1.2018 č.j. OAM-14/DS-PR-P18-2018 žalovaný rozhodl o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti a o příslušnosti Rumunska k posouzení podané žádosti. Dne 19.12.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v České republice (dále jen **ČR**), zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Žalobci byly sejmuty otisky prstů a ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku dne 16.10.2016 a také v Rumunsku dne 30.7.2017.

Součástí informací poskytnutých žalovanému Policií ČR byl úřední záznam o podání vysvětlení č.j. KRPU-245941-15/ČJ-2017-040022 ze dne 20.12.2017, v němž žalobce popsal svou cestu do ČR a uvedl, že v Bulharsku mu policie odebrala otisky prstů, vyplnil žádost o azyl a byl umístěn do uprchlického tábora. Po 5 měsících odjel do Srbska, kde byl 8 měsíců, poté odcestoval do Rumunska, kde mu opět brali otisky prstů, požádal o azyl a ten mu byl zamítnut. V nákladním autě jel do Evropy, jeho cílem byla západní Evropa. V Rumunsku mu azyl zamítli, v Bulharsku neví. Na území ČR nemá žádnou rodinu ani příbuzné, rodiče žijí v Afghánistánu.

Pohovor v rámci řízení dle nařízení Dublin III byl proveden dne 18.1.2018 a žalobce během něj uvedl svoji totožnost, jak je zachycena ve výrokové části rozsudku. Z domova odešel na jaře 2016. Převaděč mu slíbil, že ho dopraví až do Itálie. Žalobce se auty a pěšky dostal z domovského státu přes Pákistán a Írán do Turecka. V Turecku strávil asi měsíc, pokračoval do Bulharska a Srbska, pak překročil hranici s Rumunskem a jiný převaděč mu zorganizoval cestu do Německa. V Rumunsku požádal o azyl, ale čekal asi 7 měsíců bez odpovědi. Ukryl se v kontejneru nákladního auta, v ČR kamion přijel do skladu a tam na ně zavolali policii. Během asi 2 let cestování se žalobce do země původu nevrátil. Do Bulharska vstoupil asi 2 měsíce od začátku cesty, strávil tam asi 4 měsíce v uprchlickém táboře, po opuštění Bulharska cestoval do Srbska, kde byl asi 9 měsíců, a poté cestoval do Rumunska, kde byl asi 7 měsíců. Do Rumunska vstoupil na jaře 2017, po vstupu do země hned požádal o mezinárodní ochranu, byl ubytován ve dvou táborech, opustil je asi 16.12.2017 a bylo mu slíbeno, že kamion, ve kterém je ukrytý, jede do Evropy. Na území ČR vstoupil dne 18.12.2017, ale jeho cílem je Německo; pak by se rozhodoval, zda pojedete do Francie nebo do Itálie, kde má spoustu známých a kamarádů. Na území ČR nemá příbuzné, ve Francii žije jeden jeho bratranec. Na otázku, zda mu nějaká skutečnost brání vrátit se do Rumunska, odpověděl, že 7 měsíců čekal na rozhodnutí, žádné nedostal, a není si jistý, zda ho tam budou chtít; má depresi z pobytu v zařízení, jiné zdravotní problémy nemá.

Dne 18.1.2018 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 s.ř., nenavrhl jejich doplnění ani se blíže nevyjádřil ke zdrojům a způsobu jejich využití.

Žalovaný nejdříve zkoumal, zda není ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost ČR k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v Rumunsku. V souladu s čl. 7 nařízení Dublin III postupoval podle kritérií pro určení příslušného členského státu v pořadí, v jakém jsou uvedena.

Žalobce je zletilou osobou, proto nebylo možno aplikovat kritérium dle čl. 8 nařízení Dublin III, vázané na nezletilost. Z cizineckého informačního systému, policejního protokolu a protokolu o pohovoru k dublinskému řízení vyplynulo, že na území ČR nepobývají žádní členové žalobcovy rodiny požívající mezinárodní ochranu či členové jeho rodiny, kteří by byli v postavení žadatelů o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech nebylo dosud přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto ani kritéria uvedená v čl. 9 a 10 nebyla ve vztahu k ČR aplikovatelná. Na území ČR nepobývají ani žádní žalobcovi rodinní příslušníci nebo svobodní

nezletilí sourozenci, kteří by zde požádali o mezinárodní ochranu, kritérium dle čl. 11 tudíž nebylo ve vztahu k ČR použitelné. Žalobce dále není držitelem platného povolení k pobytu ČR, kritérium dle čl. 12 se tudíž v jeho případě nemohlo ve vztahu k ČR uplatnit. Ve vztahu k ČR nemohlo být aplikováno ani kritérium odvozené od nedovoleného překročení hranic členského státu pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou dle čl. 13 nařízení Dublin III. Žalobce stejně tak není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti, proto se v jeho případě neuplatní kritérium dle čl. 14. Žalobce konečně neučinil žádost o mezinárodní ochranu v ČR v tranzitním prostoru letiště, jak by vyžadovalo kritérium dle čl. 15 nařízení Dublin III.

V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti podané v Rumunsku. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo dle žalovaného zřejmé, že žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Bulharska jako prvního státu aplikujícího nařízení Dublin III. Nicméně z žalobcových výpovědí do policejního protokolu i protokolu v rámci dublinského řízení vyplynulo, že vycestoval z Bulharska do Srbska, kde strávil 8-9 měsíců. Tím byly naplněny podmínky čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III, upravující zánik odpovědnosti v případech, kdy osoba opustí území členských států na dobu delší než 3 měsíce. Žalovaný tak dovodil, že příslušnost Bulharska tímto zanikla a v této souvislosti došel k závěru, že prvním členským státem, ve kterém byla žádost podána a v jehož případě lze aplikovat postup podle nařízení Dublin III, je Rumunsko. Rumunsko je tak státem příslušným k posouzení žádosti žalobce ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

V souladu s ustanovením druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III se správní orgán dále zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.

Správní orgán vycházel z dokumentu „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém. Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém“ ze dne 11.1.2017. Řízení o mezinárodní ochraně v Rumunsku vychází ze zákona o azylu č. 122/2006, který byl novelizován k 3.9.2016. Žádost lze podat na území Rumunska nebo na hraničním přechodu, a to Generálnímu inspektorátu pro imigraci a jeho pobočkám, pohraniční policii a státní rumunské policii. Odpovědným orgánem za řízení je Ředitelství pro azyl a integraci při Generálním inspektorátu pro imigraci. Podaná žádost je posuzována nejprve z pohledu možné aplikace nařízení Dublin III, za tímto účelem je veden pohovor za přítomnosti tlumočníka. Pro pohovor se zranitelnými a nezletilými osobami jsou stanoveny zvláštní procedury a pravidla. Žadatelé mají právo na bezplatnou právní pomoc, pomoc neziskových nevládních organizací apod. Proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany lze podat odvolání do 10 dnů od doručení rozhodnutí. Odvolání se podává místně příslušnému soudu a proti jeho rozsudku lze rovněž podat odvolání. Žadatelé mají dále nárok na materiální a sociální podporu, lékařskou péči apod. V Rumunsku funguje 6 ubytovacích středisek pro uprchlíky, v těch je zajištěna asistence pro osoby, vyžadující zvláštní zacházení, a při ubytování je brán zřetel k principu genderu a sociálních identit.

V této souvislosti správní orgán dále konstatoval, že na úrovni Evropské unie (dále jen **EU**) ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva (dále jen **ESLP**) nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen **UNHCR**) nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů do Rumunska. Rumunsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany

nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv.

Žalovaný dále připomněl, že ačkoliv žalobce v pohovoru uvedl, že v Rumunsku čekal dlouho na rozhodnutí a není si jist, zda by ho tam chtěli, nepředložil správnímu orgánu žádný relevantní důvod, který ho k tomu vedl. Žalobce nepředložil žádné materiály a dokumenty, které by poukazovaly na případné systémové nedostatky v azylovém řízení či přijímání uprchlíků. Žalobci tedy v Rumunsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení a zajištění podmínek přijetí žadatelů.

S ohledem na shora uvedené správní orgán požádal dne 4.1.2018 Rumunsko o přijetí zpět žalobce ve smyslu nařízení Dublin III a dne 15.1.2018 obdržel správní orgán informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III. Rumunsko je tak podle tohoto článku nařízení Dublin III povinno přijmout žalobce zpět na své území.

Žalovaný shledal naplnění podmínek ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou v Rumunsku považoval ve vztahu k ČR za nepřipustnou. Z toho důvodu dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě datovaném 27.2.2018 popřel oprávněnost žalobcových námitek a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal k tomu na obsah správního spisu a vydaného rozhodnutí. Žalovaný zopakoval průběh řízení, zjištění, která v jeho rámci učinil, a svou dosavadní právní argumentaci.

Žalovaný nesouhlasil s tím, že příslušnou zemí dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III není Rumunsko, ale Bulharsko. Čl. 19 nařízení Dublin III stanovuje podmínky, za kterých zanikají povinnosti příslušných států dle čl. 18 odst. 1 nařízení Dublin III; konkrétně odst. 2 spojuje zánik povinností příslušného členského státu s opuštěním území členských států nejméně po dobu 3 měsíců, což se v případě žalobce prokazatelně stalo. Čl. 19 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III stanoví, že *„žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu“*. Žalovaný tak dospěl k závěru, že příslušnost Bulharska k převzetí žalobce a posouzení žádosti zanikla. Následně podaná žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku dne 30.7.2017 je považována za novou, na jejímž základě je zahájeno nové řízení k určení příslušnosti členského státu.

K námitce týkající se existence systémových nedostatků žalovaný podotkl, že takové tvrzení nemůže vést k vyvrácení domněnky o Rumunsku jako bezpečné zemi, která neporušuje základní práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 22.3.2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37]. Tato domněnka je vyvratitelná pouze tehdy, kdy je třeba se vážně obávat, že v příslušném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek přijetí, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný nemá informace o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v rumunských azylových zařízeních v průběhu azylového řízení, a ani žalobce takové informace nepředložil. V některých případech sice může dojít k porušení základních práv žadatelů, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu ze systémových nedostatků v příslušném státě. Pokud by se nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se na tamní orgány a instituce. Žalovaný dále konstatoval, že Rumunsko je povinno objektivně a nestranně

v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žalobcovu žádost, z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci přemístění. Žalovaný si navíc obstaral informace týkající se azylového systému v Rumunsku (č.l. 67-73 správního spisu). Ze seznamu použitých zdrojů je zřejmé, že správní orgán při vytváření obsahu zprávy vycházel i z několika dalších nezávislých zdrojů, např. European Migration Network, dále informace z Eurostatu a UNHCR.

Situace rumunského azylového systému a podmínek přijetí žadatelů byla posouzena nanejvýš podrobně a přezkoumatelným způsobem, na žalobcova tvrzení bylo reagováno nanejvýš konkrétně, naopak žalobce nedodal žádné relevantní podklady, které by žalobní tvrzení o existenci systémových nedostatků potvrzovaly. Nebylo možné odhlédnout ani od skutečností tvrzených žalobcem při pohovoru dne 18.1.2018, při kterém žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by vzbudily dojem o neadekvátních podmínkách např. v ubytovacích zařízeních, nebo ze kterých by mohlo vyplynout, že žalobcova žádost nebude odpovídajícím způsobem posouzena. S ohledem na vše výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že dle protokolu o předání žalobce převzal napadené rozhodnutí ze dne 22.1.2018 do vlastních rukou dne 25.1.2018; napadené rozhodnutí tudíž nabylo právní moci téhož dne. Součástí spisu jsou výsledky vyhledávání ze systému EURODAC ze dne 20.12.2017, které stvrzují podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 30.7.2017 v Rumunsku a dne 16.10.2016 v Bulharsku. Dále soud ověřil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.1.2018 i vyjádření žalovaného ze dne 27.2.2018 odpovídají obsahu spisu. Z protokolu o pohovoru v rámci dublinského řízení ze dne 18.1.2018 soud doplňuje, že k ubytovacím podmínkám v Rumunsku žalobce na otázku správního orgánu uvedl, že jich asi 13 žilo ve velkém pokoji, místo stravy dostávali peníze, které ale nepostačovaly. Rumunsko opustil, protože se nedočkal mezinárodní ochrany.

Usnesením ze dne 9.3.2018 č.j. 60 Az 10/2018-24 soud zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Dne 9.4.2018 bylo oprávněnou soudkyní z příslušných evidencí Ministerstva vnitra zjištěno, že dne 28.3.2018 došlo k transferu žalobce do Rumunska.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*) *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).* Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.*

Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.* Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.* Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*

Dle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III platí, že *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.* Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.* Čl. 3 odst. 2 třetí pododstavec nařízení Dublin III stanoví, že *pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*

Podle čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III platí: *Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, a pokud dotyčná osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem.*

Žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce nevyjádřil i přes výzvu soudu ve lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým způsobem projednání věci.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je patrné z argumentace níže.

Soud se předně ztotožnil s argumentací žalovaného v otázce, který členský stát EU je příslušný k posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Ze zvýrazněných pasáží čl. 19 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III (*viz výše*) vyplývá, že okamžikem podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v Rumunsku počalo běžet nové řízení o určení příslušnosti a na žádost dříve podanou v Bulharsku bylo nutno z důvodu nepřítomnosti žalobce na území členských států EU, přesahující 3 měsíce, hledět jako na neexistující, neboť příslušnost Bulharska a jeho povinnost žalobce převzít zanikla. Žalobce skutečnost, že pobýval mimo území EU po takto dlouhou dobu, nijak nezpochybňoval. Žádost podaná v Rumunsku byla tedy novou a zároveň první relevantní žádostí při současném posuzování příslušnosti žalovaným. Aplikace čl. 3 odst. 2 třetího pododstavce nařízení Dublin III nebyla namístě, neboť bylo možné určit příslušnost a provést přemístění do státu první podané žádosti.

Žalobce dále namítal nedostatečné posuzování existence systémových nedostatků v rumunském azylovém systému žalovaným. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015 č.j. 1 Azs 248/2014-27).

Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný otázkou existence systémových nedostatků zabýval na str. 5-6. Zohlednil při tom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Úvahy žalovaného zároveň měly oporu ve správním spise, jehož součástí byl dokument „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém. Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017, s nímž byl žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí seznámen, přičemž proti němu ničeho nenamítal, a jenž byl rovněž v napadeném rozhodnutí citován.

Soud přihlédl k tvrzením žalobce v rámci pohovoru dne 18.1.2018, během kterého žalobce k ubytovacím podmínkám uvedl, že žil spolu s asi 12 dalšími lidmi ve velkém pokoji a místo stravy dostávali peníze, které však nepostačovaly. Rumunsko žalobce opustil, protože se nedočkal mezinárodní ochrany, a rovněž jako skutečnost bránící návratu do Rumunska uváděl, že se jeho žádostí nezabývali, bezvýsledně čekal 7 měsíců, také si nebyl jist, že ho v Rumunsku budou chtít. Z uvedeného soud seznal, že se žalobce do Rumunska nechtěl vrátit kvůli délce řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a z jeho vyjádření bylo zřejmé, že cílovou zemí je pro něj zřejmě Itálie či Francie.

Žalobce v podané žalobě dostatečně konkrétně netvrdil a hlavně důkazně nepodložil svůj názor o opačném posouzení otázky existence systémových nedostatků. Vzhledem k individuální situaci žalobce, který je zdravým dospělým mužem a nehovořil o tom, že by podmínky panující v Rumunsku pro něj byly nepřijatelné a znemožňovaly by zcela jeho návrat, soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Rumunsku stran průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany a stran podmínek přijetí žadatelů nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv. Žalovaný své úvahy dostatečně podrobně a přezkoumatelně odůvodnil a vzhledem ke skutečnostem, jež žalobce uváděl v průběhu správního řízení, byly i shromážděné podklady k situaci v Rumunsku přiměřeně aktuální, relevantní a podložené informacemi z různých zdrojů.

Lze shrnout, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem i nařízením Dublin III, stav věci byl zjištěn dostatečně a ve vazbě na konkrétní tvrzení žalobce, rozhodnutí mělo oporu ve shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce ve věci samé úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšný žalovaný v průběhu řízení neuplatňoval právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 10. dubna 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně